

ATP-ordningen bygger på helhedsløsningen fra 1963. Ledelsen ligger i hænderne på repræsentanter fra alle organiserede lønmodtagere og arbejdsgivere valgt gennem deres respektive organisationer. For LD's vedkommende er det alene lønmodtagere samt offentlige repræsentanter, der udgør det styrende organ, og det er for begge en styreform, der har fungeret tilfredsstillende siden etableringen.

ATP-ordningen er en landsdækkende ordning, hvis formål er at udbetale tillægspension til medlemmerne, og som led i denne opgave fastsætter og opkræver ATP bidrag til ordningen. Fastsættelsen af årsbidraget er en opgave, der har nær forbindelse til overenskomstforhandlingerne om løn og arbejdsvilkår. Netop denne nære sammenhæng mellem ATP og arbejdsmarkedets forhold i øvrigt gør, at jeg finder, at man skal blive ved med at lade arbejdsmarkedets parter styre ATP.

Lad mig i den forbindelse også henvise til de tanker, der ligger i betænkningen om demokrati og åbenhed om pensionsinstitutternes investeringsbeslutninger. Udvalget overvejede flere modeller for større direkte medlemsindflydelse, men udvalget måtte samtidig erkende, at ud fra formålet, størrelsen og udbredelsen, som de to fonde ATP og LD har, findes der ikke noget klart alternativ til, hvordan ledelsen af henholdsvis ATP og LD kunne vælges. Lad mig blot komme med et enkelt citat fra betænkningen:

»Udvalget skal pege på, at den enkeltes indflydelse vil være beskeden ved direkte medlemsvalg med risiko for lav valgdeltagelse. Det vil endvidere være vanskeligt at skabe de nødvendige demokratiske platforme både organisatorisk og for så vidt angår valgtemaer. Endelig må der tages hensyn til omkostningerne ved at etablere et afstemningsapparat.«

Som et andet forslag pegede udvalget på, at organisationerne skulle vælge deres repræsentanter på deres respektive konferencer. Om det er en god eller en dårlig idé, vil jeg overlade til organisationerne selv at vurdere. Det er ikke regeringens opgave at tage stilling hertil. Men parterne har nu fået forslaget til overvejelse, kan man sige.

Derudover vil jeg også godt pege på, at begge fonde gennem de senere år kraftigt har udvidet deres informationsvirksomhed i bestræbelserne på at udvise åbenhed, således at medlemmerne kan få mulighed for at følge med i, hvorledes de to fonde foretager investeringer.

Den anden del af forslaget vedrører investeringsreglerne, bl.a. hvem der skal udøve stemmeretten i de selskaber, der er investeret i.

Lad mig slå fast, at i en obligatorisk pensionsordning som ATP og LD må den overordnede lovmæssigt fastsatte ramme for investeringerne nødvendigvis gå ud på, at investeringerne skal give medlemmerne en så god pension som mulig, og inden for denne ramme fastsætter fondene bedst selv deres investeringspolitik. Men det betyder ikke, at der ikke er plads til den type investeringer, SF ønsker sig. Det skal blot ske efter fondenes egen beslutning ud fra det overordnede formål.

Der skal i denne forbindelse også peges på, at LD for nylig har fået lov hjemmel til at iværksætte sine planer om, at medlemmerne for en del af deres indestående kan placere dem i puljer efter eget ønske. Og det synes jeg er et meget bedre forslag end SF's lokalpatriotiske forslag.

For ATP's vedkommende er forslaget om puljer derimod ikke foreneligt med den ydelsesstruktur, der er fastsat for ATP. Lovgivningsmagten bør afholde sig fra at pålægge ATP og LD at investere på en måde, der kan risikere at føre til en mindre pension. Regeringen må således afvise forslagene i deres helhed.

Ole Hækkerup (S):

Der er forskel på samfundsinteresse og mere kortsigtede økonomiske gevinster. Det er Socialdemokratiet på mange måder enig i. Vi er enige i, at en lang række ting, en lang række forhold ikke sikres i en fri markedsøkonomi. Det gælder miljøet, det gælder en retfærdig indkomstfordeling og lige muligheder for at bruge sine evner til gavn for sig selv og andre.

Det gælder også en sikker og tryk alderdom med et ordentligt økonomisk grundlag for den enkelte. Derfor støtter vi den udvikling, at stadig flere sparer stadig mere op til alderdommen. Vi støtter, at det sker sådan, at uligheden mellem fremtidens pensionister bliver så lille som muligt. Vi ønsker en mere ligelig indkomstfordeling også i alderdommen.

Derfor er vi meget tilfredse med den styrkelse af ATP, der var en del af pinsepakken, både fordi det gav en større samlet opsparing, og fordi det vendte den tunge ende opad – om jeg så må sige – ved en solidarisk fordeling af de indbetalte midler mellem indbetalerne. På den måde fik vi en stærkere omfordeling, uden at det betød mindre økonomisk effektivitet.